

Jeg kan egentlig også godt følge ministeren i hendes modvilje mod centrale ordninger, men jeg ved ikke, hvorfor det er mindre centralt at pålægge kommunerne engang om 1-2 år at skulle lave en vejledning, der så skal diskuteres i nogle råd, som så skal dit og dat, eller hvad ministeren forestiller sig kan få en effekt om 3, 4, 5 år; jeg ved ikke, hvorfor det er mindre centralistisk.

Jeg har bare den opfattelse, at der er nogle mennesker derude, og der bliver flere og flere af dem, og deres problemer bliver større og større. Og jeg synes egentlig desværre, at eftersom de retningslinjer, der er for kommunerne, ikke er bindende og de ikke følger dem, bliver vi simpelt hen nødt til at gøre noget, for det går den forkerte vej og det går ret hurtigt.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er jo, som jeg har givet udtryk for, enig i, at det her er et problem, og det er alvorligt for de handicappede, der så ikke kan få den hjælper, som de gerne vil have ansat, på grund af tilskuddenes størrelse.

Vi har ikke noget overblik over, hvordan det set ud i kommunerne, men som jeg refererede, har der været en række henvendelser og breve, der har gjort opmærksom på, at det her er problematisk. Vi har fra ministeriets side spurgt KL, om de har et kendskab til, hvordan det ser ud rundt om i kommunerne, men det er der altså ikke et samlet overblik over.

Derfor synes jeg, at det, der ville være godt, er at få sat fokus på: Hvad er det for en politik, kommunerne praktiserer på det her område? Hvad gør kommunerne i forhold til at bakke op om, at de handicappede har de muligheder, som de forskellige paragraffer i lovgivningen faktisk giver dem?

Det synes jeg vil være den rigtige vej at gå, frem for at vi laver den her centralistiske styring af forholdene.

(Kort bemærkning).

Martin Lidsgaard (RV):

Problemet er bare, at alt det, ministeren foreslår, jo ikke hjælper de mennesker, der har et handicap i dag, og som ikke kan få en hjælper. Det hjælper ikke de mange hjælpere, som i dag er fuldstændig uden nogen form for rettigheder på noget som helst område.

Og det er jo ikke nogen ny problemstilling; vi har kendt den længe. Grunden til, at den pludselig begynder at gøre rigtig ondt, er, at vi har den her mangel på arbejdskraft, så nu flygter folk derfra.

Det vil selvfølgelig være interessant og relevant at få en hurtig undersøgelse af, hvor mange vi snakker om, og hvor hurtigt det går. Jeg ved ikke, om ministeren kan love os, at vi får sådan en. Det er jo bare at sende et brev til kommunerne – man må jo gå ud fra, at de i hvert fald har et overblik – og spørge, hvor stort problemet er.

For det, der bekymrer mig lidt ved ministerens tilkendegivelse, er, at vi skal hen til efteråret, og så skal der laves en lov, der gør, at kommunerne om 1-2 år skal lave en vejledning, der så skal diskuteres i nogle råd, og så måske på et tidspunkt om 3-4 år kan få betydning og effekt. Og samtidig tror jeg, vi alle sammen har en oplevelse af, at det her giver meget alvorlige problemer for stadig flere mennesker.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Umiddelbart ville jeg jo tro, at netop Det Radikale Venstre ville synes, at det, det gælder om, er at holde kommunerne fast på det ansvar, de har. Og som sagt er der jo nogle meget klare retningslinjer i forhold til, hvordan man bør tildele tilskud, og hvad man bør følge i kommunerne.

Derfor synes jeg jo, det er oplagt at få sat fokus på de kommuner, der så ikke gør det, og få den her diskussion af: Hvorfor er det, de ikke vil være med til at sikre de her valgmuligheder for de handicappede?

Når vi taler lovgivning i det hele taget, er den realistiske tidshorisont, der er, jo et lovinitiativ til efteråret. Og som vi allerede har diskuteret i anden sammenhæng, kommer der et lovforslag om hjælpeordningen, fordi jeg tager fat på nogle af de problemstillinger, der er omkring arbejdsgiveransvar og aktivitet i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes også, det er positivt, at ministeren i hvert fald har tænkt sig at tage hul på den her diskussion. Men jeg kunne godt tænke mig at høre, om ikke ministeren vil anerkende, at det, at handicaphjælpere i dag ikke har nogen overenskomst at læne sig op ad, giver en usikkerhed for såvel handicaphjælperne som for de handicappede, som skal hjælpes.